

РЕЙ БРЕДЪРИ КРИЕНИЦА

Превод от английски: Лидия Цекова-Маринова, 1985

chitanka.info

Имаше фойерверки още първата нощ, неща, от които вероятно би трябвало да се боите, тъй като те биха могли да ви напомнят за други по-ужасни, ала тези бяха хубави — ракети, които се издигаха в древния топъл въздух на Мексико и разпръскваха звездите на синьобели късчета. Всичко бе хубаво и привлекателно, въздухът представляваше онази типична смесица на мъртвило и живот, на дъждове и прахоляк, на тамян от църквата и миризма на месинг от тубите върху естрадата, от които се разнасяха боботещите ритми на „Ла Палома“. Църковните порти зееха широко отворени, сякаш гигантско жълто съзвездие се бе изсипало от октомврийското небе и бълваше огън над стените на църквата; милиони свещи разпръсваха сияние и дим наоколо. Нови и по-красиви фойерверки припваха като комети по опнато въже над покрития с павета прохладен площад, разбиваха се в кирпичените стени на кафенета, после се втурваха като огнени следи и се разбиваха във високата църковна кула, където се мярваха само босите крака на момчетата да подритват във въздуха, когато разклащаха чудовищните камбани, за да изтръгнат от тях чудовищен звън. Огнен бик се спусна и подгони по площада заливащите се от смях хора и надаващите викове деца.

— Годината е 1938 — каза усмихнат Уилям Травис, застанал до жена си, встрани от ревящото гъмжило. — Хубава година.

Бикът се втурна към тях. Двамата бързо се отдръпнаха и се затичаха, засипвани с порой от огнени искри, сред музиката и врявата, край църквата и оркестъра, под звездите, вкопчили се един в друг, заливайки се от смях. Бикът ги подмина, носен с лекота върху раменете на някакъв наемен работник мексиканец — макет от бамбук и сернист барут.

— Никога през живота си не съм се забавлявала толкова.

Сузан Травис бе спряла, за да си поеме дъх.

— Изумително е — каза Уилям.

— Ще продължи, нали?

— Цяла нощ.

— Не, имам предвид нашето пътешествие.

Той се намръщи и потупа горния си джоб.

— Имам достатъчно пътнически акредитиви за цял живот. Забавлявай се. Забрави всичко. Никога няма да ни открият.

— Никога?

— Никога.

В този миг някой започна да възпламенява огромни фишеци и да ги мята от огромната звънтяща църковна камбанария сред пукот и дим, а тълпата долу отстъпи пред заплахата и бомбичките избухваха в удивителни експлозии между танцуващите им нозе и разлудуваните им тела. Чудесна миризма на пържени царевични питки се носеше във въздуха, а в кафенетата, по масите, седяха мъже и гледаха навън, с халби бира в мургавите си ръце.

Бикът беше мъртъв. Огънят в бамбуковите тръби беше угаснал и той бе свършил. Работникът свали макета от раменете си. Малки момчета се струпаха, за да докоснат величествената глава, истинските рога.

— Хайде да разгледаме бика — предложи Уилям.

Когато минаваха край входа на кафенето, Сузан видя мъжа, който ги наблюдаваше, бял мъж, в бял костюм, синя вратовръзка и синя риза с изпито, обгоряло лице. Косата му беше руса и права, а очите му бяха сини и той не откъсваше поглед от тях, докато вървяха.

Тя изобщо не би го забелязала, ако не бяха бутилките край безупречния му лакът; тумбеста бутилка ментов ликьор, бутилка вермут, плоска бутилка коняк и седем други бутилки с подобрани напитки, а до крайчеца на пръстите му — десет малки, наполовина пълни чашки, от които, без да отделя очи от улицата, той отпиваше, примигваше от време на време и стисваше тънките си устни, да се наслади на вкуса. В свободната му ръка димеше тънка хаванска пура, а на един стол имаше двадесет картона турски цигари, шест кутии пури и няколко комплекта одеколон.

— Бил... — прошепна Сузан.

— Спокойно — каза той. — Това е случаен човек.

— Видях го на площада тази сутрин.

— Не се обръщай, продължавай да вървиш. Разгледай картонения бик. Точно така. Не спирай да говориш.

— Мислиш ли, че е от преследвачите?

— Не е възможно да са ни проследили!

— Но биха могли!

— Какъв хубав бик — каза Уилям на притежателя му.

— Не би могъл да ни проследи двеста години назад, нали?

— Внимавай, за бога — каза Уилям.

Тя се олюля. Той стисна здраво лакътя ѝ и я отведе настрани.

— Не припадай.

Той се усмихна окуражаващо.

— Ще се справиш. Хайде да отидем в същото кафене, да пием там пред него, така че ако той наистина е този, за когото го мислим, то няма да ни заподозре.

— Не, не бих могла.

— *Трябва*. Хайде де. Така и казах на Дейвид, че е смешно!

Последното бе изречено на висок глас, докато изкачваха стъпалата на кафенето.

„Ето ни тук, мислеше си Сузан. Кои сме ние? Къде отиваме? От какво се боим? Да започнем от началото“, каза си тя, призовавайки, здравия се разум, щом почувствува пръстения под под краката си.

Името ми е Ан Кристън; името на съпруга ми е Роджър. Ние сме от 2155 г. от н.е. И живеехме в един свят, въплътил злото. Един свят, като огромен черен кораб, който е отплавал от брега на здравия разум и цивилизацията, надул черната си сирена в нощта и отнася два милиарда народ със себе си независимо от тяхното желание към смъртта, за да ги захвърли от ръба на земята и морето в радиоактивни пламъци и лудост.

Те влязоха в кафенето. Мъжът бе приковал поглед в тях.

Иззвъня телефон.

Телефонът сепна Сузан. Тя си спомни друг един телефон, който иззвъня двеста години по-късно в бъдещето, в онази ясна априлска утрин на 2155 г., и как вдигна слушалката.

— Ан, обажда се Рене. Чу ли вече? Искам да кажа, за корпорацията „Пътешествия във Времето“? Пътешествия до Рим в 21 г. преди н.е., пътешествия във времето на Наполеон и Ватерлоо — където и в който век пожелаеш!

— Рене, ти се шегуваш.

— Не. Клинтън Смит замина тази сутрин за Филадельфия от 1776. Корпорация „Пътешествия във Времето“ осигурява всичко. Струва пари. Но помисли само — да видиш с очите си опожаряването на Рим, хан Хубилай^[1], Мойсей и Червено море^[2]! Сигурно вече си получила рекламата с пневматичната поща.

Тя бе отворила пневматичната пощенска тръба и там намери рекламното метално фолио.

„РИМ И БОРДЖИИТЕ!

БРАТЯТА РАЙТ В КИТИ ХОК!^[3]

Корпорация «Пътешествия във Времето» може да ви костюмира, да ви смеси с тълпата по време на убийството на Линкълн или на Цезар! Гарантираме да ви научим на всякакъв език, необходим ви, за да се разхождате свободно и без неприятности в която и да е цивилизация, в която и да е година. Латински, гръцки, разговорен староамерикански. Прекарайте отпуската си във Времето, в избраното от вас място!“

Гласът на Рене пращеше в телефонната слушалка:

— Том и аз заминаваме утре за 1492 г. Уреждат на Том да отплава с Колумб. Не е ли изумително!

— Да — промърмори Ан зашеметена. — Как се изказва правителството за тази компания с машината на времето?

— О, полицията я държи под око. Боят се, че хората може да се измъкнат от военна повинност, да избягат и да се скрият в миналото. Всеки трябва да остави тук нещо в залог — дома си, вещите, с което да гарантира, че ще се завърне. В края на краищата има война.

— Да, войната — промърмори Ан. — Войната...

Застанала там, със слушалката в ръка, тя си бе помислила:

„Ето го шанса, за който мъжът ми и аз говорим и се молим от толкова години насам. Този свят в 2155 г. не ни харесва. Искаме да избягаме, той от работата си в атомния завод, а аз пък от длъжността си в отдела за култивиране на заразни болести. Може би има шанс да се измъкнем, да заминем за другите векове в някоя нецивилизована страна в миналото, където никога няма да ни намерят и да ни върнат, за да горят книгите ни, да контролират мислите ни, да попарват умовете ни със страх, да ни прашат в атаки, да ни крещат с мегафони...“

Те бяха в Мексико в годината 1938.

Тя погледна зацапаните стени в кафенето.

На добрите служители на Държавата на Бъдещето се позволяваха отпуски в миналото, за да избегнат преумората. И така тя и съпругът ѝ се бяха озовали в 1938, в една стая в Ню Йорк Сити, бяха се наслаждавали на театрални постановки и на Статуята на Свободата, възправила се все тъй в пристанището. А на третия ден бяха сменили дрехите, имената си и бяха избягали да се скрият в Мексико!

— Сигурно е от тях — прошепна Сузан, като гледаше непознатия, седнал на масата. — Тези цигари, пурите, бутилките. Те го издават. Спомняш ли си *нашата* първа нощ в миналото?

Преди месец — в онази първа нощ в Ню Йорк, преди бягството, те пиеха от всичките тези непознати питиета, опитваха и купуваха всякакви чудновати храни, парфюми, цигари от десетки редки марки, тъй като те бяха рядкост в Бъдещето, в което войната бе всичко. Бяха вършили глупости: влизаха, излизаха устремно от гастрономи, барове, магазинчета за цигари и отиваха горе в стаята си, за да се отдадат на чудното опиянение.

А сега този непознат тук правеше същото, правеше нещо, което би правил само човек от Бъдещето, жадувал за алкохол и цигари дълги години.

Сузан и Уилям седнаха и си поръчаха за пиене.

Непознатият оглеждаше дрехите им, косите им, украшенията им, походката им, начина, по който седяха.

— Стой спокойно — каза Уилям шепнешком. — Давай си вид, че сякаш цял живот си се обличала по този начин.

— Не трябваше изобщо да се опитваме да бягаме.

— Господи! — възкликна Уилям. — Той идва към нас! Остави ме аз да говоря.

Непознатият им се поклони. Чу се едва доловимото тракване на токове един в друг. Сузан се вцепени. Този войнишки маниер... Та тя така безпогрешно го помнеше, както и злоещото чукане на вратата в полунощ.

— Мистър Роджър Кристън — каза непознатият, — не повдигнахте крачолите на панталона си, когато сядяхте.

Уилям замръзна. Той погледна невинно ръцете си, които бе поставил на коленете. Сърцето на Сузан щеше да изхвъркне от

гърдите.

— Припознали сте се — каза бързо Уилям. — Името ми не е Крислър.

— Кристън — поправи го непознатият.

— Аз съм Уилям Травис — представи се Уилям. — И не виждам какво общо имате вие с крачолите на моите панталони!

— Съжалявам.

Непознатият издърпа един стол.

— Да кажем, че съм решил, че ви познавам точно защото вие *не* повдигнахте крачолите на панталона си. Всеки тук го прави. В противен случай на панталоните бързо се образуват колене. Аз съм далеч от дома си, мистър... Травис, и си търся компания. Името ми е Симс.

— Мистър Симс, съчувствуваме ви за вашата самота, но сме уморени. Утре заминаваме за Акапулко.

— Очарователно място. Току-що се връщам оттам; търсех едни приятели. Трябва все някъде да са отишли. Но ще ги намеря. О, лошо ли й е на дамата?

— Приятна вечер, мистър Симс.

Те се отправиха към вратата, а Уилям стискаше здраво ръката на Сузан. Не погледнаха назад, когато господин Симс извика:

— О, само още едно нещо...

Той замълча, а после бавно произнесе думите:

— 2155 г. от н.е.

Сузан затвори очи и усети как земята се залюля под краката й. Тя продължи да върви по озарения от огнени фойерверки площад, без да вижда нищо.

В хотела заключиха вратата на стаята си. И после тя заплака. И стояха на тъмно, а подът под тях се люлееше. Някъде далеч избухваха фишеци, откъм площада се чуваше смях.

— Какъв противен, досаден тип — каза Уилям. — Седеше си там, оглеждаше ни от горе до долу като добитък, пушеше проклетите си цигари и се наливаше с питиетата си. Трябваше да го убия!

Гласът му бе почти истеричен.

— Има наглостта да назове истинското си име пред нас. Шефът на Преследвачите. И онова за крачолите на панталона ми. Боже мой, трябваше да ги повдигна, когато сяха. Всеки го прави автоматично, по

навик, в тези дни и в този век. Когато аз не го направих, това ме отдели от останалите; това го е накарало да си помисли: „Ето един, който никога не е носил панталон, привикнал към униформата и кройките на Бъдещето.“ Идва ми да се самоубия, задето така лесно се издадох.

— Не, не, моята походка ни издаде... тези високи токове... те са виновни. Прическите ни... съвсем нови, отскоро подстригани. Всичко в нас бие на очи.

Той запали лампата.

— Все още ни проверява. Не е сигурен... не напълно. Затова не трябва да се издаваме. Не трябва да подсилваме подозренията му. Ще си отидем спокойно в Акапулко.

— А може би вече е сигурен и само се забавлява.

— Не бих се учудил. Разполага с предостатъчно време. Може да се мотае тук, щом желае, и да ни върне в Бъдещето само минута, след като сме го напуснали. Може да ни остави да се чудим дни наред и да ни се присмива отстрани.

Сузан, седнала на леглото, изтриваше сълзите от лицето си и вдишваше познатата миризма на въглища и тамян.

— Няма да направят това пред хората, нали?

— Няма да посмеят. Ще се наложи да ни пипнат насаме, за да ни сложат в онази Машина на Времето и да ни изпратят обратно.

— В такъв случай имаме изход — каза тя. — Никога няма да оставаме сами, винаги ще бъдем сред тълпите. Ще си намерим хиляди приятели, ще посещаваме пазарите, ще спим на обществени места във всеки град, ще плащаме на началника на полицията да ни охранява, докато намерим начин да убием Симс и да избягаме, да се преоблечем в нови дрехи, може би като мексиканци.

Вън пред заключената им врата се чува стъпки.

Те угасиха лампата и се съблякоха мълчаливо. Стъпките се отдалечиха. Някаква врата се затвори.

Сузан застана до прозореца и се загледа надолу в тъмното към площада.

— Значи тази сграда там е църква.

— Да.

— Често съм се чудила как изглежда една църква. Толкова отдавна няма църкви. Ще можем ли да я посетим утре?

— Разбира се. Ела да си легнеш.

Те лежаха в тъмната стая.

Половин час по-късно телефонът им извъня. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Зайците може да се скрият в гората — каза гласът, — но лисицата винаги ги намира.

Тя постави слушалката обратно и легна пак, вцепенена, изстинала в леглото.

Навън в годината 1938 някакъв мъж изсвири три мелодии на китара, една след друга.

През нощта тя протегна ръка и почти се докосна до година 2155. Тя усети как пръстите ѝ се плъзгат над ледени пространства от време, като по гофрирана повърхност, чу натрапчивия тропот от маршируващи нозе, милиони фанфари да свирят военни маршове и видя петдесетте хиляди редици от стерилни стъклени епруветки с култивирана зараза, ръката ѝ, която се пресяга към тях там, на работното ѝ място в онзи голям завод в Бъдещето; епруветките с проказа, чума, тиф, туберкулоза, а после страхотния взрив. Видя изгорената си ръка като сбръчкана стафида, усети я как се отдръпва инстинктивно при този толкова могъщ взрив, че светът в един миг полетя във въздуха и се срути отново и всички сгради се сринаха, хората потънаха в кърви и лежаха безмълвни. Огромни вулкани, машини, ветрове, лавини се сгромолясваха, след което настъпи покой и тя се събуди ридаеща в леглото, в Мексико, много години назад...

В ранната утрин, замаяни от едночасовия сън, който накрая бяха успели да откраднат, те се събудиха от големия шум на автомобили на улицата. Сузан надзърна над железните перила на балкона надолу към една групичка от осем души, току-що показали се сред глъч и виковете от камиони и коли с червени надписи по тях. Тълпа мексиканци се бе натрупала около камионите.

— Que pasa^[4] — извика Сузан към едно малко момче.

Момчето отговори.

Сузан се обърна пак към съпруга си:

— Някаква американска филмова компания ще снима тук.

— Звучи интересно.

Уилям беше под душа.

— Хайде да погледаме. Мисля, че не е разумно да тръгнем днес. Ще се опитаме да приспим съмненията на Симс. Ще погледаме как правят снимките. Казват, че примитивният начин на снимане на филми е голяма работа. Да забравим за нашите проблеми.

„За нашите проблеми“, помисли си Сузан. За миг под яркото слънце тя като че ли бе забравила, че някъде в този хотел един човек стои в очакване и пуши от хилядата цигари пред себе си. Тя видя осемте шумни, щастливи американци долу и ѝ се прииска да им извика:

— Спасете ме, скрийте ме, помогнете ми! Променете цвета на косата ми, очите ми; облечете ме в други дрехи. Нуждая се от помощта ви. Аз съм от 2155 година!

Но думите останаха неизречени. Служителите от „Пътешествия във Времето“ не бяха глупави. В мозъка ви, преди да се отправите в своето пътешествие, те поставяха психологически блок. На никого не бихте могли да разкриете вашето истинско време или родно място, нито пък бихте могли да разкриете каквото и да е от Бъдещето на тези от Миналото. Миналото и Бъдещето трябва да бъдат пазени едно от друго. Само с този психологически блок се позволяваше на хората да пътуват неохранявани през вековете. Бъдещето трябва да бъде защитено срещу всяка промяна, предизвикана от пътуването на хората му в Миналото. Дори да го желаете с цялата си душа, тя не можеше да каже на тези щастливи артисти там долу, на площада, коя е или в какво се състои нещастиято ѝ.

— Искаш ли да закусим? — попита Уилям.

Закуската се сервираше в огромната трапезария. Яйца с шунка за всички. Мястото бе препълнено от туристи. Участниците във филма влязоха, общо осем — шест мъже и две жени с кикот потътриха столове наоколо. И Сузан седна близо до тях, чувствавайки топлината и закрилата, която те предлагаша дори когато мистър Симс заслиза по стълбите, всмуквайки дълбоко от своята турска цигара. Той им кимна от разстояние и Сузан кимна усмихнато в отговор, тъй като той не можеше да им направи нищо тук, пред очите на осемте филмови дейци и двадесетте други туристи.

— Тези актьори — каза Уилям. — Вероятно бих могъл да наема двама от тях, да им кажа, че е някаква шега, да ги преоблека в нашите

дрехи и да ги накарам да заминат с нашата кола, когато Симс е на такова място, откъдето не може да вижда лицата им. Ако можеше двама души, преоблечени като нас, да отвлекат вниманието му за няколко часа, бихме могли да се доберем до Мексико Сити. Ще са му необходими години, за да ни открие там!

— Хей!

Един дебел мъж, който лъхаше на алкохол, се наведе над тяхната маса.

— Американски туристи! — извика той. — Така ми е омръзнало да гледам мексиканци, че ми се иска да ви разцелувам!

Той разтърси ръцете им.

— Хайде, елате да закусите с нас. Сиромашията обича компания. Аз съм Клетникът, това е мис Уиние и мистър и мисис Как ненавиждаме Мексико! Всички го ненавиждаме. Но сме тук за някои предварителни снимки от някакъв скапан филм. Останалият екип пристига утре. Името ми е Джо Мелтън. Режисьор съм. И ако тази страна не е един истински ад! Погребения по улиците... хората мрат. Хайде, преместете се. Присъединете се към компанията; поразвеселете ни.

Сузан и Уилям се смееха.

— Забавен ли съм? — попита мистър Мелтън двамата съпрузи.

— Чудесен! — Сузан се премести.

Мистър Симс мятеше кръвнишки погледи от другия край на трапезарията към тях.

Тя изкриви лице в подигравателна гримаса срещу него.

Мистър Симс се приближи между масите.

— Мистър и мисис Травис — извика той. — Мислех, че ще закусим заедно, сами.

— Съжаляваме — каза Уилям.

— Сядай, друже — обади се мистър Мелтън. — Всеки техен приятел е и мой.

Мистър Симс седна. Актьорите говореха високо и докато те разговаряха, мистър Симс каза тихо:

— Надявам се, че спяхте добре.

— А вие?

— Не съм привикнал да спя на пружини — отвърна мистър Симс кисело. — Но имаше с какво да се компенсира. Стоях буден

половината нощ и опитвах нови цигари и храни. Странни, очарователни. Един цял спектър от нови усещания, тези древни пороци.

— Не знаем за какво говорите — каза Сузан.

— Отново разигравате комедии — изсмя се Симс. — Няма смисъл. Нито пък от тази стратегия с тълпите. Твърде скоро ще ви пипна насаме. Притежавам изключително търпение.

— Ей — намеси се мистър Мелтън със зачервено лице, — този тип създава ли ви неприятности?

— Всичко е наред.

— Кажете само една дума и ще го накарам на бърза ръка да си плюе на петите.

Мелтън се обърна, за да извика към другарите си. Сред нестихващия смях, мистър Симс продължи:

— Да се върнем на въпроса. Цял един месец да ви издирвам в малки и големи градове, за да ви открия тук, и целия вчерашен ден, за да се уверя, че сте вие. Ако тръгнете с мен доброволно, бих могъл да издействам да минете без наказание, стига да се съгласите да се заемете отново с работата си върху водородната бомба.

— Тоя пък се е разприказвал за наука на закуска! — забеляза мистър Мелтън, заслушан с половин ухо.

Симс продължи невъзмутимо:

— Премислете. Не можете да се измъкнете. Ако ме убиете, други ще ви последват.

— Не знам за какво говорите.

— Престанете! — извика раздражено Симс. — Проявете разум! Знаете, че не можем да ви оставим да се измъкнете така. И на други хора от 2155-а може да им хрумне същата идея и да направят като вас. Нуждаем се от хора.

— За да ги хвърляте във вашите войни? — не издържа накрая Уилям.

— Бил!

— Няма нищо, Сузан. Сега ще говорим на неговия език. Не можем да се измъкнем.

— Отлично — каза Симс. — Наистина вие двамата излязохте невероятни романтици, като решихте да избягате от задълженията си.

— Избягахме от ужаса.

— Глупости. Някаква си война.

— За какво говорите, приятели? — попита мистър Мелтън.

Сузан искаше да му обясни. Но можеше да говори само в общи линии. Психологическият блок в мозъка допускате само това. Общи, неопределени неща, такива каквито Симс и Уилям обсъждаха сега.

— Само войната ли — възкликна Уилям. — Половината свят е измрял от бомби, отровени с проказа!

— Независимо от това — изтъкна Симс, — хората от Бъдещето негодуват срещу вашето укриване на някое спасително островче, така да се каже, докато те се хвърлят от урвите в ада. Всяка смърт е влюбена в смъртта, а не в живота. Умиращите обичат да знаят, че заедно с тях умират и други. Утешителна е мисълта, че не сте сами в огъня, в гроба. Аз съм страж на тяхното общо негодувание срещу вас двамата.

— Я го виж ти блюстителю на всеобщото негодувание! — възкликна мистър Мелтън към другарите си.

— Колкото по-дълго ме карате да чакам, толкова по-зле ще става за вас. Необходим сте ни за създаването на бомбата, мистър Травис. Ако се върнете сега — няма да бъдете подложен на мъчения. Ако се бавите, ще ви принудим да работите, а след като изобретите бомбата, ще изпробваме върху вас, сър, редица съвършени нови средства.

— Имам предложение — каза Уилям. — Ще се върна, с вас, ако жена ми остане тук в пълна безопасност, далеч от онази война.

Мистър Симс се замисли.

— Добре — прецени той. — Ще ме чакате на площада след десет минути. Ще ме качите в колата си. Ще ме отведете на някое пусто място в полето. Ще уредя Машината на Времето да ни прибере оттам.

— Бил!

Сузан се вкопчи здраво в ръката му.

— Без спорове.

Той погледна към нея.

Решено е.

Към Симс:

— Още едно нещо. Миналата нощ можехте да проникнете в стаята ни и да ни отвлечете. Защо не го направихте?

— Да речем, че съм се позабавлявал — отвърна мистър Симс вяло, всмуквайки от новата си пура. — Няма да ми е приятно да

изоставя тази чудесна атмосфера, това слънце, тази отпуска. Съжалявам, че ще трябва да зарежа тук виното и цигарите. О, как съжалявам. И така на площада след десет минути. Ще се погрижат жена ви да бъде в безопасност и може да остане тук, докато пожелае. Сбогувайте се.

Мистър Симс стана и излезе.

— Отива си мистър Бош-лаф — изкрещя след излизания господин мистър Мелтън.

Той се обърна и погледна Сузан.

— Хей, някой плаче. Закуската не е подходящо време за плач. Не е ли така?

В девет и петнадесет Сузан стоеше на балкона на тяхната стая и гледаше надолу към площада. Мистър Симс бе седнал на мъничка бронзова пейка, кръстосал стройните си крака. Той отхапа върха на една пура и грижливо я запали.

Сузан чу боботенето на мотор и видя как отдалеч, от горния край на улицата, от един гараж, по каменистата стръмна улица бавно се зададе колата на Уилям.

Колата набираше скорост. Тридесет... четиридесет... петдесет мили в час. Хората се разпиляха като пилци пред нея.

Мистър Симс свали бялата си панамена шапка и избърса розовото си чело, постави обратно шапката на главата си и тогава видя колата.

Тя летеше с шестдесет мили в час право към площада.

— Уилям! — изкрещя Сузан.

Колата удари ниския бордюр на площада, изтрещя, подскочи и полетя по плочките към зелената пейка, където мистър Симс сега изтърва своята пура, изпищя, размята ръце и бе ударен от колата. Тялото му излетя нагоре, нагоре във въздуха, а после с невероятна скорост надолу, надолу към улицата.

В далечния край на площада с едно счупено предно колело, колата спря. Тичаха хора.

Сузан влезе и затвори вратата на балкона.

В дванадесет на обяд те слязоха по стълбите на кметството заедно ръка за ръка с преbledнели лица.

— Адиос, сеньор — каза кметът след тях, — сеньора.

Спряха на площада, където тълпата сочеше кръвта.

— Ще те викат ли пак! — попита Сузан.

— Не, възстановихме внимателно обстоятелствата. Било е нещастен случай. Загубил съм контрол над колата. Плаках пред тях. Бог ми е свидетел, изпитвах нужда да се облекча по някакъв начин. Прищя ми се да заплача. Тежко ми беше да го убия. Никога не съм искал да извърша нещо подобно в живота си.

— Няма ли да те съдят?

— Разисквах и това, но няма. Бях убедителен. Те ми вярват. Било е нещастен случай. Свърши се.

— Къде ще отидем сега? В Мексико Сити? Уруъпан?

— Колата е в сервиза. Ще бъде готова в четири следобяд. Тогава ще се измъкнем от този ад.

— Ще ни преследват ли? Сам ли работеше Симс?

— Не знам. Ще имаме малко преднина пред тях, мисля.

Актьорите излизаха от хотела, когато те приближиха.

Навъсен, мистър Мелтън избърза напред към тях.

— Хей, чух какво е станало. Много лошо. Сега всичко наред ли е? Искате ли да се поразсеете малко? Правим пробни снимки нагоре по улицата. Ако искате да погледате, заповядайте. Хайде, ще ви се отрази добре.

Те отидоха.

Стояха на павираната улица, докато закрепяха филмовата камера. Сузан гледаше пътя, който се спускаше надолу и извиваше по шосето за Акапулко и морето, край пирамиди^[5], развалини и малки градчета от кирпичени постройките с жълти стени, сини стени, пурпурни стени и ярките, сякаш обхванати от пламъци прицветници бугенвилеята^[6] и си мислеше:

„Ще тръгнем по пътищата, ще пътуваме сред групи, тълпи, по пазари, в салони, ще подкупваме полицията да спи наблизо, ще се заключваме зад две резета, но винаги сред тълпите, никога отново сами, винаги със страха, че следващият човек, който минава, може да бъде и следващият Симс. Никога няма да знаем дали сме ги изиграли, дали сме се измъкнали от Преследвачите. И неизменно там, пред нас, в

Бъдещето, ще очакват нашето принудително завръщане, ще ни очаква унищожителният огън на техните бомби, заразата, която ще ни разяжда, и тяхната полиция, която ще заповядва да залягаме, да се обръщаме кръгом, да скачаме през огнения обръч! И така ще продължаваме да тичаме през гората и никога вече през целия си живот няма да спрем или да заспим спокойно.“

Насъбра се тълпа, за да наблюдава снимките. А Сузан не откъсваше поглед от тълпата и улиците.

— Забеляза ли някой съмнителен наоколо?

— Не. Колко е часът?

— Три. Колата би трябвало да е почти готова.

Пробните снимки приключиха в три и четиридесет и пет. С приказки и врява всички се отправиха към хотела. Уилям се отби в гаража.

— Колата ще бъде готова в шест — обясни разтревожено той, когато излезе.

— Но не по-късно?

— Ще бъде готова, не се безпокой.

Във фойето на хотела те се огледаха за други самотни пътници, които да приличат на Симс, хора с току-що подстригани коси, облаци от цигарен дим и силната миризма на одеколон около тях, но фойето беше празно. Докато се качваха по стълбите, мистър Мелтън каза:

— Е, беше дълъг и изморителен ден. Кой иска да го отпразнуваме? Вие, приятели? Мартини? Бира?

— Може по чашка.

Цялата тълпа се натъпка в стаята на мистър Мелтън и пиршеството започна.

— Поглеждай часовника — каза Уилям.

„Време, помисли си Сузан. Де да имаха време...“

Единственото ѝ желание бе да поседи на площада един цял ярък октомврийски ден, без никаква грижа или мисъл, слънцето да огрява лицето и ръцете ѝ. Да стои със затворени очи, да се усмихва под топлите лъчи, без да помръдва. Само да поспи навън, под това мексиканско слънце, да поспи на топло, спокойно, дълго и щастливо много, много дни...

Мистър Мелтън отвори шампанското.

— За една прекрасна дама, достойна за филмова звезда — каза той, вдигайки тост за Сузан. — Бих могъл дори да ви направя няколко пробни кадъра.

Тя се засмя.

— Наистина го мисля — каза Мелтън. — Вие сте много хубава. Мога да ви направя филмова звезда.

— И да ме заведете в Холивуд? — извика Сузан.

— Гръм и мълния да порази Мексико, разбира се!

Сузан погледна Уилям, той повдигна едната си вежда и кимна. Това означаваше промяна на обстановката, облеклото, мястото, името може би; и те щяха да пътуват с други осем души — добра защита срещу всякаква интервенция от Бъдещето.

— Звучи чудесно — каза Сузан.

Тя усещаше леко замайване от шампанското. Следобедът бавно се изнизваше; компанията се залюля пред очите ѝ. Тя се почувствува на сигурно място, добре и наистина щастлива, че живее за пръв път от много години насам.

— За какъв филм ще бъде подходяща съпругата ми? — попита Уилям, като напълни отново чашата си.

Мелтън огледа преценяващо Сузан. Компанията спря да се смее и се заслуша.

— Ами, бих искал да направя филм, който да държи през цялото време в напрежение — каза Мелтън. — Разказ за двама съпрузи като вас.

— Продължавайте.

— Нещо като разказ за войната, да речем — каза режисьорът, като изучаваше цвета на питието си на слънчевата светлина.

Сузан и Уилям чакаха.

— Разказ за мъж и жена, които живеят в малък дом, на една малка уличка в 2155 година, да речем — каза Мелтън. — Това е само импровизация, нали разбирате. Но тези двама съпрузи са изправени пред ужасна война, свръхмощни водородни бомби, цензура, смърт в тази година и... ето ви завръзката: те избягват в Миналото, преследвани от човек, за когото си мислят, че е въплъщение на злото, но който се опитва само да им напомни в какво се състои техният дълг.

Уилям изпусна чашата си на пода.

Мистър Мелтън продължи:

— И тази двойка намира подслон при група актьори, на които постепенно са се доверили. „Спасението е сред тълпите“ — казват си те.

Сузан усети как бавно се свлича в някакъв стол. Всички гледаха режисьора. Той отпи глътка вино.

— Ах, какво чудесно вино... Е, тези двама съпрузи, изглежда, не разбират от какво значение са те за Бъдещето. Мъжът особено е ключът към изобретяването на нова бомба. И тъй Преследвачите, така да ги наречем, не жаят усилия и средства да намерят, заловят и отведат обратно у дома мъжа и жената веднага, щом ги хванат съвсем сами в някоя хотелска стая, където никой не може да види. Тактика. Преследвачите работят сами или на групи по осем. Единият или другият случай ще се окаже — ефикасен. Не мислиш ли, че ще стане чудесен филм, Сузан? А ти, Бил?

Той изпи питието си.

Сузан седеше, вперила очи право пред себе си.

— Да ви наля ли? — попита мистър Мелтън.

Уилям вече бе извадил револвера си и стреля три пъти, един от мъжете падна, а останалите се хвърлиха напред. Сузан изпищя. Една ръка запуши устата ѝ. Сега револверът беше на пода, а Уилям се бореше с онези, които го държаха.

— Моля ви — обади се мистър Мелтън, който все още стоеше там, където бе стоял и преди, а от пръстите му се стичаше кръв. — Да не усложняваме нещата.

Някой заудря по вратата на стаята.

— Отворете!

— Съдържателят — произнесе сухо мистър Мелтън и направи рязко движение с глава. — Хайде, размърдайте се.

— Отворете! Ще извикам полиция!

Сузан и Уилям си размениха светкавични погледи и после ги впериха във вратата.

— Съдържателят иска да влезе — каза мистър Мелтън. — Бързо!

Изнесоха някаква камера напред. От нея лумна синя светлина, която изпълни стаята. Тя се разпростря и хората от групата изчезнаха един по един.

— Бързо!

Вън през прозореца в мига, преди да изчезне, Сузан зърна потъналата в зеленина земя и пурпурните, жълти и сини стени и камъните, които отплаваха долу като река, един мъж, възседнал магаре сред топлите хълмове, едно момче, което пиеше портокалов сок; тя усети сладката течност в гърлото си; мъж, седнал под едно дърво на сянка на площада, с китара; тя усети струните под пръстите си и някъде далече видя морето — синьото нежно море; тя усети как то я отнася и я поглъща.

И после вече я нямаше. Нямаше го и мъжът ѝ.

Вратата зейна разбита. Съдържателят и персоналът се втурнаха вътре.

Стаята бе празна.

— Но те току-що бяха тук! Видях ги да влизат, а сега ги няма — извика съдържателят. — На прозореца има железни решетки. Не биха могли да се измъкнат оттам!

Късно следобяд повикаха свещеника и отвориха стаята отново, проветриха я, накараха го да поръси със светена вода във всеки ъгъл и да даде благословията си.

— Какво ще правим с това? — попита чистачката.

Тя посочи към шкафа, където имаше 67 бутилки шартрьоз, коняк, какаов ликьор, абсент, вермут, текила, 106 картоната турски цигари и 198 жълти кутийки от петдесетцентови истински хавански пури...

---

[1] *Хубилай (Кубла хан)* (1215–1294) — Петият велик монголски хан, внук на Чингис хан. — Б.пр. ↑

[2] *Мойсей и Червено море* — според Библията, Мойсей бил избран от бога да освободи Израел от египетско робство. Той повел народа през пустинята и когато стигнали Червено море, ги настигнали войските на фараона. И тогава бог направил така, че водите се разтворили и „синовете израелски навлезли в морето“. Когато конете на фараона, колесниците и воините му ги последвали, бог ги потопил. — Б.пр. ↑

[3] *Борджия* — знатен род от испански произход, играл значителна роля в живота на Италия в XV и началото на XVI век.

Братята Райт в Кит Хок — Уилбър (1867–1912) и Орвил (1871–1948) Райт — американски авиоконструктори и пилоти, пионери

на авиацията. Първи в света на 17 декември 1903 г. извършили полет с продължителност 59 секунди с построения от тях самолет. Кити Хок — местност в Северна Каролина, където от септември 1900 г. братята Райт провеждат своите изпитания и където се е състоял първият в историята полет. — Б.пр. ↑

[4] Какво става (исп.) — Б.пр. ↑

[5] Имат се предвид храмове на стъпаловидни пирамиди в Мексико, издигнати в началото на н.е. от майте. — Б.пр. ↑

[6] Пълзящо растение с малки, незабележими цветчета, оградени от големи пурпурночервени прицветници. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.